

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **J. C.**, zastoupený Mgr. Veronikou Robotkovou, advokátkou se sídlem Náměstí 13/15, Velké Meziříčí, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 2627/46, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 A 46/2025 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Veroniky Robotkové.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podle § 82 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhal ochrany proti vykázání žalovanou ze společného obydlí na adrese X a z jeho bezprostředního okolí, na dobu 10 dnů, ze dne 6. 6. 2025 ve 14:15 hod podle § 44 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“). Vykázán byl na základě výpovědi partnerky žalobce, která vyjádřila svůj strach z dalšího chování žalobce a obavu o svůj život i zdraví, resp. též o bezpečí svých nezletilých dětí.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 A 46/2025 - 43, žalobě vyhověl a rozhodl, že zásah Policie České republiky spočívající ve vykázání žalobce byl nezákonný.

[3] Krajský soud vymezil jako předmět sporu to, zda na základě skutečností zjištěných zasahujícím policistou (o nichž po skutkové stránce nebylo mezi žalobcem a žalovanou sporu) byl osvědčen důvodný předpoklad budoucího útoku žalobce vůči jeho partnerce, a tedy zda byl dán důvod pro jeho vykázání ze společného obydlí.

[4] Krajský soud shrnul zjištěný skutkový stav takto:

1. od počátku února 2025 docházelo ve společném obydlí mezi žalobcem a jeho partnerkou k častým vzájemným hádkám v rozsahu 1x až 2x týdně, které byly doprovázeny intenzivním slovním napadáním, vulgarismy a urážením. Spory mezi nimi začaly poté, co žalobcova partnerka oznámila žalobci svůj úmysl ukončit jejich vztah, vypořádat podílové spoluvlastnictví rodinného domu, v němž oba společně s jejich nezletilým synem a s nezletilou dcerou žalobcovy partnerky bydleli, a dohodnout se na úpravě budoucí péče o jejich společného nezletilého syna. Neshody ohledně majetkového vypořádání a budoucí péče o nezletilého syna byly hlavní příčinou konfliktů, které se mezi nimi do okamžiku vykázání odehrály.
2. Z podaného vysvětlení žalobcovy partnerky dále vyplývá, že v dubnu 2025 se ji žalobce pod vlivem alkoholu pokusil přimět k pohlavnímu styku „výměnou“ za to, že nebude požadovat střídavou péči o syna a odstěhuje se z rodinného domu. Poté, co žalobcova partnerka pohlavní styk odmítla, k jeho vynucení ze strany žalobce nedošlo a následující den se žalobce své partnerce za své chování omluvil. Dne 5. 5. 2025 mělo mezi žalobcem a jeho partnerkou dojít k dalšímu závažnějšímu konfliktu; žalobce požadoval, aby mu partnerka přenechala rodinný dům „výměnou“ za to, že se vzdá střídavé péče o syna. V průběhu konfliktu žalobcova partnerka zapnula záznamník na svém mobilním telefonu a pokusila se konverzaci nahrát. Poté, co si žalobce nahrávání všimnul, začal svá předchozí tvrzení popírat a záznamník vypnul. Poté hádka pokračovala, žalobcova partnerka nahrávání obnovila, avšak žalobce jí po chvíli vytrhl telefon z ruky a pokusil se záznam vymazat. Protože se mu nepodařilo telefon odemknout, vrátil ho partnerce. Téhož dne partnerka telefonicky kontaktovala OSPOD, kterému sdělila, že má ze žalobce obavu, protože jí vyhrožuje, že „*v noci něco udělá*“, a vyjádřila strach o nezletilé děti, které s nimi žijí ve společné domácnosti. Dodala také, že už „*nechce spát s pepřákem pod polštářem*“. OSPOD partnerce doporučil, aby se na nezbytnou dobu přestěhovala, a informoval ji o možnosti kontaktovat policii.
3. Dne 14. 5. 2025 se partnerka dostavila osobně na OSPOD, aby se informovala o možnostech řešení péče o syna. Byla jí doporučena rodinná poradna či společné jednání se žalobcem na OSPOD, které následně dne 28. 5. 2025 také proběhlo. Na tomto jednání žalobce uvedl, že partnerský vztah ukončit nechce a rád by se společným synem trávil co nejvíce času. OSPOD žalobci a jeho partnerce doporučil využít rodinnou poradnu a pokusit se o mimosoudní řešení věci.
4. Dne 4. 6. 2025 kolem 15:00 hod. přijel žalobce z práce do společného obydlí, kde následně mezi ním a jeho partnerkou vznikl další konflikt. Žalobce začal

pokračování

na svoji partnerku křičet v tom smyslu, že z rodinného domu neodejde on, nýbrž ona, a začal ji také slovně (vulgárně) urážet. Do hádky zapojil i nezletilého syna, kterému sdělil, že ho maminka (žalobcova partnerka) nemá ráda. Konflikt žalobce ukončil slovy „*počkej v noci*“, po kterých partnerka odešla s nezletilým synem na zahradu. Po příjezdu bývalého manžela žalobcovy partnerky, který přivezl jejich společnou nezletilou dceru, odešla žalobcova partnerka s oběma dětmi ke svému bývalému manželovi na návštěvu. V mezidobí, tj. ode dne 4. 6. 2025 odpoledne, kdy mezi žalobcem a jeho partnerkou proběhl právě popsáný konflikt, do dne 6. 6. 2025 dopoledne, kdy šla žalobcova partnerka oznámit chování žalobce na policii, setrvala žalobcova partnerka nadále ve společném obydlí se žalobcem, ohledně situace se však svěřila svému blízkému příteli, který ji přiměl jít na policii.

5. Tento přítel žalobcovy partnerky policii dne 6. 6. 2025 kolem poledne v rámci podání vysvětlení uvedl, že s ní udržuje intimní vztah a je si vědom hádek mezi ní a žalobcem, které se týkaly majetkového vypořádání rodinného domu a péče o syna. Podle jeho výpovědi žalobce svoji partnerku vydíral, urážel a křičel na ni. Situaci mezi žalobcem a jeho partnerkou zná dlouhodobě, už v roce 2023, kdy se se žalobcovou partnerkou seznámil, poznal, že mezi žalobcem a jeho partnerkou není harmonický vztah, a už v listopadu 2024 se žalobcem a jeho partnerkou hovořil o vzniklé situaci („*aby našli nějaké řešení*“), přitom žalobce už v té době věděl, že se žalobcova partnerka a on „*mají rádi*“, avšak žalobce žádný rozchod údajně nepřipouštěl.
6. Bývalý manžel žalobcovy partnerky, a současně také blízký přítel žalobce, policii dne 6. 6. 2025 kolem poledne v rámci podání vysvětlení potvrdil, že se mu obě strany (žalobce i jeho partnerka) svěřovaly s častými hádkami, které mezi nimi probíhají, nikdy však nezacházely do konkrétních detailů. Bývalý manžel žalobcovy partnerky uvedl, že mu není známo, že by mezi žalobcem a jeho partnerkou docházelo k fyzickým útokům či vyhrožování, pouze potvrdil, že hádky byly verbální a jejich intenzita se postupně zvyšovala.
7. Žalobce pak policii dne 6. 6. 2025 odpoledne v rámci podání vysvětlení potvrdil, že mezi ním a jeho partnerkou docházelo k častým vzájemným hádkám, popřel však, že by tyto konflikty doprovázelo fyzické násilí či jakékoli „*výměnné*“ návrhy.
8. Dne 6. 6. 2025 odpoledne byl žalobce ze společného obydlí vykázán.

[5] Krajský soud shrnul rozhodnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu k institutu vykázání. Poté uvedl důvody, proč postup žalovaného shledal nezákonným:

(a) mezi žalobcem a jeho partnerkou docházelo ke vzájemným verbálním incidentům, nedošlo však k žádnému fyzickému násilí. Jednalo se o „*konstantní*

neeskalující projevy neshody nad budoucím uspořádáním poměrů obou partnerů po jejich rozchodu“, nikoli o jednostranné útoky žalobce;

(b) údajný sexuální nátlak (požadavek pohlavního styku „výměnou“ za to, že se žalobce odstěhuje a přenechá partnerce syna do výlučné péče) se odehrál zhruba dva měsíce před vykááním;

(c) partnerka policii nepředložila nahrávky žalobce, což může nasvědčovat nízké intenzitě hádky, která na nich byla zaznamenána;

(d) o vyhrožování a zastrašování partnerky vypověděl jen její přítel, aniž by to však upřesnil;

(e) z jednání na OSPOD nevyplývala zjištění vážného ohrožení partnerky či nezletilých dětí, jinak by tento orgán zahájil kroky k jejich ochraně; a

(f) výhrůžka „*počkej v noci*“ měla zaznít dne 4. 6. 2025, přesto se partnerka vrátila do společného obydlí, kde nadále setrvala a na polici se obrátila až dne 6. 6. 2025 na doporučení svého přítele.

[6] Krajský soud též vytknul žalované, že pokud měla vést k vykáání žalobce jeho slova „*počkej v noci*“, žalovaná nezjišťovala význam těchto slov a jejich kontext před samotným vykááním. Stejně tak se žalovaná na tuto okolnost nedotazovala žalobce ani bývalého manžela partnerky, k němuž měla partnerka odejít bezprostředně po konfliktu, v němž tato slova měla zaznít.

[7] Krajský soud tedy uzavřel, že vzhledem k intenzitě zásahu do práv vykáané osoby, jež vykáání ze společného obydlí představuje, lze k tomuto kroku přistoupit toliko v krajních případech, je-li dostatečně prokázána možnost další eskalace konfliktu a existuje-li důvodný předpoklad bezprostředně hrozícího útoku ze strany vykáané osoby vůči ohrožené osobě. To v nyní posuzované věci splněno nebylo. Vzájemné výlučně verbální spory mezi partnery, při nichž se role agresora a oběti navzájem prolínají (překrývají), nelze bez dalšího považovat za chování odůvodňující vykáání osoby ze společného obydlí ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o Policii ČR.

[8] Žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) podala proti výše uvedenému rozsudku kasační stížnost z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka má za to, že závěry krajského soudu stanoví příliš přísný výklad podmínky pro vykáání, a v jejich důsledku by se tento institut stal pro oběti domácího násilí prakticky nedosažitelný. Případy domácího násilí často vyvěrají ze sporů a hádek a rozdělení rolí na útočníka a oběť bude málokdy jasné. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2023, sp. zn. I. ÚS 2821/23.

[10] Krajský soud též podle stěžovatelky nevzal v potaz, že ve společné domácnosti bylo nezletilé dítě, a mylně přikládal význam tomu, že OSPOD nezahájil kroky k ochraně dítěte.

pokračování

Hodnocení nebezpečnosti žalobce z pohledu třetí osoby je irelevantní, významné je, jak ohrožení vnímala partnerka žalobce.

[11] Stěžovatelka pak hodnotí jednotlivé okolnosti, které vedly k vykázání. Konflikty mezi žalobcem a jeho partnerkou hodnotí jako „*dlouhodobě eskalující*“ s tím, že se jejich intenzita postupně zvyšovala. Vzrůstající intenzitu dovozuje z toho, že se partnerka obrátila na OSPOD a policii. Slova žalobce „*počkej v noci*“ v kontextu předchozích hádek vyvolala u partnerky reálnou obavu o vlastní bezpečí. Stěžovatelka prokázala, že se žalobce choval manipulativně a se snahou o kontrolu a potlačení důkazů o svém jednání, jestliže vytrhnul partnerce telefon z ruky, když ho nahrávala.

[12] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost, případně ji zamítl. Kasační stížnost označuje za nepřípustnou, neboť z ní není zřejmé, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávné posouzení právní otázky. K věci samé pak žalobce uvádí, že výpověď starší dcery partnerky žalobce potvrdila vzájemné a oboustranné hádky. Tyto hádky nelze kvalifikovat jako domácí násilí, neboť zde není jednoznačné vymezení agresora a oběti; ostatně sama partnerka označila hádky jako vzájemné a vyvolané snahou ukončit vztah z její strany. Skutečnost, že v domácnosti žalobce a jeho partnerky se nacházejí nezletilé děti nemůže nahradit absenci splnění zákonných podmínek pro vykázání. Policie by se neměla vměšovat do běžných neshod mezi partnery, pokud nehrozí bezprostřední ohrožení jednoho z nich. Pokud by k vykázání osoby stačilo tvrzení oznamovatele bez jeho ověření, mohl by být institut vykázání zneužíván.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná osoba s příslušným vysokoškolským vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Předně Nejvyšší správní soud nesouhlasí se žalobcem, že by kasační stížnost byla nepřípustná, neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (důvod nepřípustnosti dle § 104 odst. 4 věty první s. ř. s.). Obsahem kasační stížnosti či přinejmenším její části je odůvodněná polemika s hodnocením zákonnosti vykázání ze strany krajského soudu; důvody kasační stížnosti tedy lze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Co se týče vlastního právního posouzení, soud zde nejprve stručně rekapituluje relevantní právní úpravu a judikaturu.

[17] Podle § 44 odst. 1 zákona o Policii ČR *lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku*

proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.

[18] Usnesením sp. zn. I. ÚS 2821/23 (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), na nějž opakovaně odkázala stěžovatelka, Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost ženy, jíž Městský soud v Praze zamítl návrh na nařízení předběžného opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí podle § 405 odst. 1 zákona o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“). Ústavní soud zde uvedl, že „[v]yžaduje-li například městský soud jako jednu z podmínek domácího násilí „jasné a nezpochybnitelné rozdělení rolí na násilné a ohrožené osoby“, jde o požadavek na hraně reálné dosažitelnosti, neboť případy domácího násilí často vyvěrají ze sporů a hádek a rozdělení rolí bude málokdy zcela „jasné a nezpochybnitelné.“ Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že si je vědom precedenční nezávaznosti usnesení Ústavního soudu, nicméně názory tam obsažené mohou i tak působit silou své přesvědčivosti.

[19] Nejvyšší správní soud se případy vykázaní osoby z domu společně obývaného ohroženou osobou již zabýval. Nejprve tak činil na půdorysu dříve účinného zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (který byl ke dni 1. 1. 2009 nahrazen nyní účinným zákonem o Policii ČR), nicméně pozdější judikatura připustila použitelnost těchto závěrů i podle úpravy nynější (srov. rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). V rozsudku NSS dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, publikovaném pod č. 1859/2009 Sb. NSS, tento soud vymezil pojem *domácího násilí* a přirovnal ho k šikaně. Uvedl k tomu (mimo jiné), že ta zahrnuje širokou škálu útoků proti důstojnosti a zdraví člověka – od verbálních útoků, urážek, zesměšňování, ponižování, vyhrožování různými újmami nebo násilím, přes ničení věcí, omezování pohybu, neustálou kontrolu, omezování kontaktů s rodinou a přáteli, až po fyzické napadání ve formě pohlavků, kopání, bití, vyhrožování nebo ohrožování zbraní, popřípadě až po použití zbraně. V každém případě jde vždy o jednání volné a úmyslné, resp. svévolné. Soud tehdy zdůraznil, že „[v]ýznamným indikátorem domácího násilí je **nerovné postavení mezi pachatelem a obětí**. Pachatel má nad obětí zjevnou nebo i nevyslovenou či obětí nepřiznanou převahu. Je to vždy pachatel, kdo určuje pravidla. To, co smí pachatel, nesmí oběť. Postavení oběti je tak podřízené a odvozené od nároků, požadavků a hrozeb pachatele.“ Jako další znak domácího násilí pak soud uvedl **opakovanost** – „zjednodušeně řečeno, jeden pohledek, políček nutně ještě neznamená, že se jedná o domácí násilí; pokud však již takových jednání bylo více i v minulosti, jejich četnost se zvyšuje, již nelze zcela úvahu o možnosti domácího násilí přejít.“

[20] V již výše zmíněném rozsudku č. j. 6 As 62/2012 - 18 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce potřebné míry zjištění o nežádoucím jednání osoby. Uvedl, že „v případě aplikace vykázaní podle zákona o Policii ČR [...] je třeba osvědčit toliko existenci „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot“, a dále že „policejní vykázaní má především povahu faktického pokynu, nikoliv rozhodnutí; je příslušníky Policie ČR nezřídka kdy prováděno v časové tísní, navíc v emotivně vypjaté situaci, kdy je třeba s ohledem na míru potenciálního nebezpečí jednat rychle, a přestože lze k vykázaní vždy přikročit pouze na základě

pokračování

objektivních skutečností svědčících o pravděpodobnosti budoucího útoku, dostupný rozsah takových objektivních skutečností, které lze v konkrétní chvíli a situaci zjistit, může být do jisté míry omezený (aniž by však bylo rezignováno na splnění klíčového požadavku existence důvodného předpokladu budoucího útoku). [...] onen "důvodný předpoklad" se musí opírat o konkrétní objektivní skutečnosti, svědčící v případě vykázání o pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. Provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd."

[21] V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38, Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry rozvinul tak, že *„důvodný předpoklad budoucího útoku musejí zakládat objektivně zjištěné skutečnosti, nikoli osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby. Zásah by bylo možné považovat za souladný se zákonem, i pokud by se zakládal pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, jež by však byly závažné a věrohodné, a současně by v konkrétní situaci nebylo možné další indicie získat nebo ty stávající verifikovat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal.“*

[22] Výše uvedené lze shrnout pro účely nyní projednávané kasační stížnosti tak, že (a) domácí násilí zpravidla vykazuje zřetelné znaky nerovnosti mezi pachatelem a obětí a opakovanost útoků; (b) byť policie při vykázání jedná v časové tísní, přesto musí usilovat o objektivní zjištění situace a pravděpodobnosti budoucího útoku pachatele, neboť institut vykázání má právě sloužit k jeho prevenci. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že si je vědom složitých okolností rozhodování policie (resp. zasahujících policistů). S nadsázkou řečeno, ti nemají „křišťálovou kouli“, aby dokázali spolehlivě zjistit, zda v blízké budoucnosti k útoku pachatele dojde či nikoli. V takové situaci je lidsky pochopitelné, pokud rozhodnou „v pochybnostech“ o vykázání; to však nutně nepředjímá závěr správních soudů o zákonnosti vykázání.

[23] V nyní projednávané věci stěžovatelka tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku klade neodůvodněně přísná kritéria pro odůvodnění vykázání, takže pokud by tyto závěry měly precedenční charakter, tento institut by se stal pro oběti domácího násilí prakticky nedosažitelný. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Předně zdůrazňuje, že nyní projednávaná věc se odlišuje od jiných věcí týkajících se vykázání, o nichž dosud NSS rozhodoval, v tom, že zde nedošlo k žádnému fyzickému násilí, dále že role pachatele, resp. útočníka a iniciátora hádek není zřetelná, a riziko budoucího útoku je tedy redukováno fakticky jen na jediný údajný výrok žalobce („počkej v noci“), jehož kontext a pravdivost (jak správně upozornil krajský soud) stěžovatelka neověřovala. Nadto, tento výrok měl žalobce pronést dne 4. 6. 2025 a jeho partnerka (ohrožená osoba) s žalobcem dále setrvala v domácnosti, přičemž až dne 6. 6. 2025 učinila oznámení policii. Ani tento výrok tak neosvědčuje, že v okamžiku vykázání žalobce ze společné domácnosti existoval důvodný předpoklad budoucího útoku ze strany žalobce vůči jeho partnerce, který by mohl být důvodem vykázání podle § 44 odst. 1 zákona o Policii ČR. Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že autoritativní konstatování nezákonnosti vykázání v nyní projednávané věci, resp. zamítnutí kasační stížnosti stěžovatelky tímto rozsudkem pouze zohledňuje tyto

konkrétní okolnosti věci a nevytváří žádný nový „precedent“, jenž by měl ztěžovat možnost uložení vykázání, jsou-li k tomu dány zákonné důvody.

[24] Nejvyšší správní soud v obecnosti souhlasí se stěžovatelkou a s dílčím názorem Ústavního soudu vysloveným v usnesení sp. zn. I. ÚS 2821/23, podle něhož nelze bezvýjimečně trvat na „dokonalém“ rozdělení rolí na násilné a obrožené osoby. Krajský soud však v napadeném rozsudku nic takového nepožadoval; pouze konstatoval, že skutková zjištění nasvědčují vzájemným hádkám, nikoli konfliktům jednostranným, resp. jednostranně vyvolávaným. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud souhlasí.

[25] Stěžovatelka dále hodnotí skutkovou situaci odlišně od krajského soudu, totiž že hádky mezi partnery měly tendenci eskalující, zatímco krajský soud dospěl k opačnému závěru. Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že úvaha nad povahou hádek mezi partnery a jejich budoucím vývojem je velmi obtížná, zejména pokud je činěna pouze na podkladě kusých úředních záznamů, jelikož ve věci neproběhlo řádné dokazování. I tak se však Nejvyšší správní soud přiklání k závěru krajského soudu, že se jednalo o dlouhodobé vzájemné, a nikoli (k domácímu násilí) eskalující, konflikty. Pokud stěžovatelka poukazuje na to, že partnerka žalobce kontaktovala OSPOD, taková skutečnost nedokládá dostatečně spolehlivě eskalaci, která by mířila k násilnému útoku žalobce na ni.

[26] Co se týče přítomnosti nezletilých dětí ve společném obydlí, Nejvyšší správní soud i zde obecně souhlasí se stěžovatelkou, že tato okolnost může přispět k rozhodnutí policie ve prospěch vykázání. Jak však přesvědčivě vyložil krajský soud v napadeném rozsudku (a jak aproboval Nejvyšší správní soud výše) podstatným základem pro rozhodnutí o vykázání musí být právě převažující jednostrannost a povaha útoků vykázané osoby. V nynější věci však měl útok spočívat pouze v jednom výroku („počkej v noci“), přičemž povaha a kontext tohoto výroku zůstala blíže nezjištěná. Za takové situace ani přítomnost nezletilých dětí nemůže sama o sobě založit zákonnost vykázání.

[27] Stěžovatelka v souvislosti s přítomností nezletilých dětí v domácnosti odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. I. ÚS 3184/23, které však není pro nynější věc přílehlavé. Ústavním soudem projednávaná věc se od nynější věci liší již tím, že tehdejší stěžovatel napadl ústavní stížností usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 a Městského soudu v Praze o předběžném opatření ve věci péče o nezletilé děti. Podstatně se pak lišily skutkové okolnosti; tehdejší stěžovatel sám připustil fyzické napadení matky nezletilých dětí a soudy měly k dispozici videonahrávky, na kterých bylo opakovaně zaznamenáno z normy vybočující chování (křik, vulgární nadávky, agresivita), které stěžovatel zaměřoval primárně vůči matce nezletilých, avšak v přítomnosti dětí, a v jednom případě přímo vůči nim (křičení a bouchání na dveře pokoje nezletilých, vulgární nadávky a výhrůžky, že jim „rozbije držku“). Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil již výše, v nynějším případě ze skutkových zjištění nevyplývá, že by bylo dostatečně osvědčeno jednostranné agresivní chování žalobce vůči jeho partnerce, jež by vyvolávalo důvodný předpoklad budoucího útoku ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o Policii ČR.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

pokračování

[29] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží.

[30] Právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupkyní, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 12. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Žalobci tedy náleží odměna ve výši 4 620 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 450 Kč, celkem tedy 5 070 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení v řízení u Nejvyššího správního soudu včetně porady s žalobcem dne 11. 12. 2025, jak žalobce požadoval. Odměna za převzetí a přípravu zastoupení byla žalobci, který byl v řízení u krajského soudu i u Nejvyššího správního soudu zastoupen totožnou zástupkyní, přiznána již v napadeném rozsudku krajského soudu. Zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátcem DPH, proto se odměna o částku této daně nezvyšuje. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 5 070 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Veroniky Robotkové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu